

Primavara domnisoarei batrine

Emil Isac

Primavara domnisoarei batrine o simt in mine.
Ce trista-i floarea ce nu cunoaste albine !
Ce trista-i gura pe care n-o umezeste sarutare,
Ce slab e bratul, ce n u s-a intarit de imbratisare ! Primavara, ce singura in odaie se zbate,
Inima ce nici o patima nu bate,
Ochii cari nu rid si pe nimeni nu asteapta.
Domnisoara batrana, ce sta la fereastra,
Si uda cu lacrimi viorelele din glastră. Blestemul pe umerii ei se aseaza.
Domnisoara batrina coasa si viseaza.
In oglinda cauta fat-frumosul si se vede numai
pe sine,
Floare ce ofileste fara albine,
isi musca perna, chemind un diavol fierbinte, . Si uita de toate si-si aduce de toate aminte :
Toti se iubesc, toti asteapta, toti isi au dorul
in viata.
Numai felinarul sta singur si se mistuie in ceata.
infloresc flori, cinta privighetori, curg riuri
in desfriuri,
Numai pe ea nu o cere nimeni si nimeni n-o indeamna, Nici n-o minteste, nici n-o petrece cu ginduri
usoare
Ce^ar cauta albina in vesteda floare ?